

அத்தியாயம் - 6

ஸ்ரீராம நவமித் திருவிழாவும், மகுதி ரிப்பேர்களும்
குருவின் கை தீண்டலினால் ஏற்படும் பயன் - ஸ்ரீராம நவமித்
திருவிழா - அதன் ஆரம்பம், மாறுதல்கள் முதலியன - மகுதி
ரிப்பேர்கள்

ஸ்ரீராம நவமித் திருவிழாவையும், மகுதி ரிப்பேரையும் பற்றி
விவரிப்பதற்கு முன்னால் ஸத்குருவைப் பற்றி முன்னோடிக்
குறிப்புகள் சிலவற்றை ஆசிரியர் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

குருவின் கை தீண்டலினால் ஏற்படும் விளைவு (பயன்)

எங்கே உண்மை அல்லது "ஸத்குரு" வழிகாட்டியாக
இருக்கிறாரோ, அங்கே இவ்வுலகப் பெருங்கடலுக்கு அப்பால்
நம்மை பத்திரமாகவும், எளிதாகவும் அவர் நிச்சயம் அழைத்துச்
செல்வார். ஸத்குரு என்னும் சொல்லானது நமது மனதிற்கு
ஸாயிபாபாவைக் கொணர்கிறது. எனக்கு முன்னால் அவர் நின்று
கொண்டிருப்பது போலும், "உதி" என்னும் திருநீற்றை எனது
நெற்றியில் இடுவதைப் போன்றும், அவரது ஆசிகள் நல்கும்
கரத்தை என் தலைமீது வைப்பதைப் போன்றும் எனக்குத்
தோன்றுகிறார். எனது இதயம் மகிழ்ச்சியால் நிரம்புகிறது. அன்பு
எனது கண்களில் இருந்து பொங்கி வழிகின்றது. குருவின் கரம்
தீண்டலின் சக்தியானது வியக்கத்தக்கதாகும். உலகை அழிக்கும்
நெருப்பால் அழிக்கப்படாத (எண்ணங்களும் ஆசைகளும்
உடைய) இந்த நுட்பமான உடம்பு, குரு சாதாரணமாக கரம்
தீண்டுவதாலேயே அழிக்கப்படுகிறது. முந்திய பல பிறவிகளில்
உண்டான பல பாவங்களும் சுத்தமாக அடித்துச் செல்லப்படு
கின்றன. மதங்கள், கடவுளைப் பற்றிய பேச்சுக்களைக் கேட்ட
வுடனேயே சஞ்சலப் படுபவர்களின் பேச்சுக்கூட அமைதி

யடைகிறது. ஸாயிபாபாவின் கந்தரூபத்தைப் பார்த்தாலே மகிழ்ச்சியால் நமது தொண்டை அடைக்கிறது. கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கிறது. உணர்ச்சிகள் உள்ளத்தை வெல்கின்றன. 'நானே அது (பிரம்மம்)' என்னும் உணர்வை அது எழுப்பிவிடுகிறது. தன்னையறிதலின் ஆனந்தத்தை ஸ்தாபிக்கிறது. நான், நீ என்னும் வேறுபாட்டைக் கரைத்து அவ்வப்போதே நம்மை உச்சத்துடன் (ஒரே உண்மையுடன்) ஒன்றாக்குகிறது. புனித நூல்கள் யான் பயிலத் தொடங்குத் தோறும் ஒவ்வொரு அடியிலும் எனது ஸத்குருவால் ஞாபக மூட்டப்படுகிறேன். ஸாயிபாபாவே ராமனும், கிருஷ்ணனுமாகி என்னை அவரின் கதைகளைக் கேட்கச் செய்கின்றார். உதாரணமாக நான் பாகவதம் கேட்கத் தொடங்கு முன்பாக, தலையிலிருந்து கால்வரை ஸாயிபாபா கிருஷ்ணராகிவிடுவார். அவரே பாகவதத்தையோ, உத்தவ கீதையையோ (கிருஷ்ண பரமாத்மா தன் சீடர் உத்தவருக்கு அளித்த உபதேசப் பாடல்கள்) மக்களின் நன்மைக்காகப் பாடுகிறார் என்றும் நினைக்கிறேன். நான் உரையாடத் துவங்கும்போது, உடனே ஸாயிபாபாவின் கதைகள், உரிய விளக்கங்கள் தருவதற்கு ஏதுவாக என் நினைவிற்கு வருகின்றன. எதையாவது நான் எழுதத் தொடங்கும்போது சில வார்த்தைகளையோ, சில வாக்கியங்களையோ என்னால் எழுத முடியாது. ஆனால் அவராகவே என்னை எழுதச் செய்யும்போது நான் எழுதுகிறேன், எழுதிக்கொண்டே இருக்கிறேன். அதற்கோர் முடிவில்லை. சீடனின் அஹங்காரம் தலையெடுக்கும் போது, அவர் தமது கரங்களால் அதைக் கீழே அழுத்தி, தமது சக்தியைக் கொடுத்து, அவனது குறிக்கோளை, அவன் எய்தும்படிச் செய்கிறார். இவ்வாறாகத் திருப்திப்படுத்தி ஆசீர்வதிக்கிறார். "ஸாயி"யின் முன்னால் எவன் ஸாஷ்டாங்க சரணம் செய்து, தனது இதயத்தையும் உயிரையும் அவரிடம் சமர்ப்பிக்கிறானோ, அவன் வாழ்க்கையின் நான்கு முக்கிய குறிக்கோள்களாகிய அறம் (தருமம்), பொருள் (செல்வம்), இன்பம் (ஆசை), வீடு (முக்தி) இவைகளை எளிதில் அடைகிறான். கர்மம், ஞானம், யோகம், பக்தி என்ற நான்கு வழிகள் நம்மைத் தனித்தனியே கடவுளிடம் இட்டுச் செல்கின்றன. இவைகளில் பக்தி வழி முட்கள், பள்ளங்கள், படுகுழிகள் நிறைந்ததாயும் எனவே

கடப்பதற்கு மிகவும் கடினமாயும் இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள், “ஸாயியையே சார்ந்து, குழிகளையும், முட்களையும் விலக்கி நேராக நடப்பீர்களானால், அது உங்களை குறிக்கோளிடத்தில் (கடவுள்) எடுத்துச் செல்கிறது”. இவ்வாறாக ஸாயிபாபா நிச்சயம் கூறுகிறார். அந்தர்யாமியாய் இருக்கிற பிரம்மத்தைப் பற்றியும், இவ்வுலகத்தைப் படைத்த அவரின் சக்தியைப் பற்றியும் (மாயை) அவ்வாறு உண்டாக்கப்பட்ட உலகத்தைப் பற்றியும் தத்துவம் பேசி, இவை மூன்றும் முடிவில் ஒன்றே என்றும் எடுத்து உரைத்த பின்னர் பக்தர்களின் நலன்களுக்காக உத்திரவாதம் அளிக்கும் கீழ்க்கண்ட ஸாயிபாபாவின் மொழிகளை ஆசிரியர் கூறுகிறார். “உணவு, உடை இவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் வறுமையோ, இல்லாமையோ எனது அடியவர்களின் வீட்டில் இருக்காது. தங்கள் மனதை எப்போதும் என்மீது ஸ்திரப்படுத்தியவர்களாய் என்னையே முழு இருதயத்துடன் வழிபாடு செய்யும் அடியவர்களின் நலன்களைக் காப்பாற்றுவதை நான் எப்போதும் கவனிப்பதே எனது சிறப்பியல்பு. கீதையிலும், கிருஷ்ண பரமாத்மா இதையேதான் கூறியிருக்கிறார். எனவே உணவுக்காகவும், உடைக்காகவும் கடின முயற்சி எடுக்காதீர்கள். உங்களுக்கு ஏதாவது வேண்டுமானால், கடவுளிடம் இரந்து கேளுங்கள். இவ்வுலக கௌரவத்தை விட்டுவிடுங்கள். கடவுளின் அருளையும், ஆசியையும் பெற முயலுங்கள். அவரின் சந்நிதானத்தில் கௌரவம் அடையுங்கள். உலக கௌரவங்களால் வழி தவறி விடாதீர்கள். இறைவனின் ரூபம் மனதில் ஸ்திரமர்கப் பதிக்கப்படவேண்டும். புலன் அனைத்தும், மனமும் எப்போதும் இறைவனது வழிபாட்டிற்கே உரித்தாகப் படட்டும். வேறு எவ்விதப் பொருள்களிலும் எவ்விதக் கவர்ச்சியும் வேண்டாம். உடல், செல்வம், வீடு முதலிய வேறு எதைப்பற்றியும் மனது அலைந்து தியாமல் எப்போதும் என்னை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதிலேயே மனத்தை ஸ்திரப்படுத்துங்கள். அப்போது அது அமைதியாகவும், அடக்கமாகவும், கவலையற்றும் இருக்கும். நல்ல பழக்கங்களில் மனம் ஈடு பட்டிருப்பதற்கு இதுவே அடையாளம். மனம் அலையும் தன்மை உடையதாய் இருந்தால் அது நன்றாக ஒன்றிவிட்டது என்று கூற இயலாது”.

இம்மொழிகளைக் குறிப்பிட்ட பிறகு, சீர்டியில் நடக்கும் ஸ்ரீராமநவமித் திருவிழாவின் கதையை, ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

சீர்டியில் கொண்டாடப்பட்ட திருவிழாக்களில் ஸ்ரீராம நவமியே மிகப் பெரியதாகையால், 1925-ம் ஆண்டு "ஸாயிலீலா" பத்திரிகையில் 197-ஆம் பக்கத்தில் பதிப்பான மற்றொரு முழு விபரமும் இதில் குறிப்பிடப்பட்டு இரண்டு நிகழ்ச்சிகளின் கூட்டு விபரமும் இங்கே கொடுக்கப்படுகிறது.

தோற்றம்

கோபர்காங்வின் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டராக இருந்தவர் திரு. கோபால் ராவ் குண்ட் ஆவார். அவர் பாபாவின் பெரும் அடியவர். அவருக்கு மூன்று மனைவிகள் இருந்தார்கள். ஆனால் ஒரு குழந்தையும் இல்லை. ஸாயிபாபாவின் அருளால் அவருக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியினால் 1897-இல் அவருக்கு ஒரு திருவிழா அல்லது உருஸ் கொண்டாடும் எண்ணம் உதித்தது. தாத்யா பாடல், தாதா கோதே பாடல், மாதவ்ராவ் தேச்பாண்டே போன்ற மற்ற சீர்டி அடியவர்களிடம், கோபால்ராவ், தனது எண்ணத்தை வெளியிட்டார். அவர்கள் எல்லோரும் இந்த யோசனைக்கு உடன்பட்டு, ஸாயிபாபாவின் அனுமதியையும் ஆசியையும் பெற்றனர். இவ்விழாவைக் கொண்டாடுவதற்கு கலெக்டரின் அனுமதி பெறுவதற்கு விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் கிராம குல்கர்ணி (அதிகாரி) திருவிழா நடத்துவதற்கு எதிரிடையாகத் தகவல் கொடுத்ததால் அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. ஆனால் ஸாயிபாபா அதை ஆசீர்வதித்திருப்பதால், அவர்கள் மறுபடியும் முயன்று, முடிவாக வெற்றி பெற்றனர். ஸாயிபாபாவிடம் கலந்தாலோசித்த பிறகு "உருஸ்" தினம் ஸ்ரீராமநவமியன்று இருக்கலாம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பாபா தமது நோக்கத்தில் ஏதோ ஒரு முடிவு வைத்திருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. அதாவது ஸ்ரீராமநவமி. உருஸ் என்ற இரு திருவிழாக்கள் அல்லது பண்டிகைகளை ஒன்றாக இணைப்பதென்பது. இந்து, முஸ்லீம் ஆகிய இரு சமூகத்தினரையும் ஒற்றுமைப்படுத்துவதுவதற்காக ஆகும். இக்குறிக்கோளை அடைந்ததைப் பிற்கால நிகழ்ச்சிகள் காட்டுகின்றன.

திருவிழாவுக்கு அனுமதி கிடைத்தது. ஆனால் மற்றக் கஷ்டங்கள் முளைத்தன. சீரடி ஒரு கிராமம். அங்குத் தண்ணீர்ப் பஞ்சம் இருந்தது. சீரடியில் இரண்டு கிணறுகள் இருந்தன. உபயோகப்படுத்திய ஒரு கிணற்றில் நீர் வற்றிவிட்டது. மற்றொன்று உப்புத் தண்ணீர். இந்த உப்புத் தண்ணீரானது ஸாயிபாபா மலர்களை வீசியதின் மூலம் இனிமை பொருந்தியதாக மாற்றப்பட்டது. இக்கிணற்றுத் தண்ணீர் போதாமையால் நெடுந் தூரத்திலிருந்து தோல் சாக்குகளில் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்குத் தாத்யா பாடல் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியதாயிற்று. தற்காலிகக் கடைகள் கட்டப்பட்டு மல்யுத்தச் சண்டைக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. கோபால்ராவ் குண்டிற்கு அஹமத்நகரைச் சேர்ந்த தாமு அண்ணா காஸார் என்ற ஒரு நண்பர் இருந்தார். அவர் இரண்டு மனைவிகளைத் திருமுணம் செய்தும், பிள்ளையில்லாக் குறையில் அம்மாதிரியே மகிழ்ச்சியற்றவராய் இருந்தார். அவரும் ஸாயிபாபாவினால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டு புதல்வர்களை அடைந்தார். திருவிழாவின் ஊர்வலத்திற்காக ஒரு சாதாரணக் கொடி தயாரித்துக் கொடுக்கும்படி இவரைத் திரு குண்ட் தூண்டினார். திரு நானாஸாஹேப் நிமோண்கரை மற்றொரு எம்ப்ராய்டரி வேலை செய்யப்பட்ட கொடி தயாரித்துக் கொடுக்கும்படித் தூண்டி, அதில் வெற்றியும் பெற்றார். கிராமத்தில் திருவிழாவில் இரண்டு கொடிகளும் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டு துவாரகாமாயி என்று ஸாயிபாபாவினால் அழைக்கப்பட்ட மகுதியின் இரண்டு முலைகளிலும் ஊன்றப் பட்டன இது இன்றளவும் நடைபெற்று வருகிறது.

சந்தனக்கூடு ஊர்வலம்

இத்திருவிழாவில் மற்றொரு ஊர்வலமும் துவங்கப்பட்டது. “கோர்ஹாலா”வின் முகமதிய பக்தரான திரு. அமீர்சக்கர் தலால் அவர்களால் இச்சந்தன ஊர்வலத்தின் எண்ணம் உருவானது. பெரும் முகமதிய ஞானியரைக் கௌரவிக்கும் முகமாக இவ்வூர்வலம் நடைபெற்றது. இந்த ஊர்வலத்தில் சந்தனக் குழம்பும், சந்தனப் பொடியும் “தாலி” என்னும் தட்டுக்களில் இடப்பட்டு பேண்டு வாத்தியம் மற்றும் இசை முழங்கி உடன்வர நறுமணப் பொருள்கள் முன்னால் புகைந்து கொண்டு செல்ல கிராமத்தின் வழியாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. மகுதிக்குத் திரும்பிய பின்னர் தட்டுக்களில் உள்ளவைகள் “நிம்பா” என்னும் குழிகளில்

கொட்டப்பட்டன, மற்றும் மகுதியின் சுவரில் கைகளால் பூசப்பெற்றது. முதல் மூன்று ஆண்டுகளில் திரு. அமீர் சக்கர் அவர்களால் இவ்வேலை மேற்பார்வையிடப்பட்டது. பின்னர் அவரது மனைவியால் பார்க்கப்பட்டது. எனவே ஒரே நாளில் முகமதியரால் சந்தனக்கூடும், இந்துக்களால் கொடிகளும் அருகருகில் சென்றன. இப்போதும் எவ்வித இடையூறுமின்றி அங்ஙனமே நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஏற்பாடு

ஸாயிபாபாவின் அடியவர்களுக்கு இந்த நாள் புனிதமானதும் மிகவும் பிரியமானதும் ஆகும். பெரும்பாலான அடியவர்கள் கூடி விழாவை நிர்வகிப்பதில் பெரும் பங்கு வகித்தனர். எல்லா வெளி ஏற்பாடுகளையும் தாத்யா கோதே பாடல் பார்த்துக் கொண்டார். உள்நிர்வாகம் முழுவதும் ஸாயிபாபாவின் பக்தையான "ராதாகிருஷ்ணமாயி"யிடமே ஒப்பு விக்கப்பட்டது. அவ்விழாவின் போது அவளது இருப்பிடம் விருந்தாளிகளால் நிறைந்து இருந்தது. அவர்களது தேவைகளையும், விழாவிற்குத் தேவையான பொருட்களின் ஏற்பாட்டையும் அவள் கவனித்தாக வேண்டும். மகுதி முழுவதும், அதன் சுவர், தரை முதலியவைகளைக் கழுவி விட்டு சுத்தம் செய்து, ஸாயிபாபாவின் அணையா விளக்கான துனியினால் கரி பிடித்தும் கறுத்தும் போயிருக்கும் மகுதிச் சுவர்களை எல்லாம் வெள்ளையடிப்பதும் அவள் விருப்பமுடன் செய்த மற்றொரு வேலை ஆகும். இவ்வேலையை ஒருநாள் விட்டு ஒருநாள் ஸாயிபாபா சாவடிக்குத் தூங்கப் போயிருக்கும் முந்திய இரவில் செய்வாள். துனி (அணையா நெருப்பு) உட்பட எல்லாப் பொருள்களையும் எடுத்துக் கசடறக் கழுவி மகுதிச் சுவரை வெள்ளையடித்த பின்னர் முன்போல் திருப்பி வைத்துவிட வேண்டும். இத்திருவிழாவில் சாயிபாபாவுக்கு மிகவும் பிடித்த அம்சமான "ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் வழங்குதலும்" ஒரு பெரும் நிகழ்ச்சியாகும். ராதாகிருஷ்ணமாயியின் இருப்பிடத்தில் பெருமளவில் சமையலும், பல்வேறு வகையான உணவுப் பொருள்களும், இனிப்புப் பதார்த்தங்களும் தயாரிக்கப்பட்டன. பல்வேறு செல்வந்தர்களான பக்தர்கள் இந்நிகழ்ச்சிகளில் பெரும் பங்கு வகித்தனர்.

“உருஸ்”ஸை ஸ்ரீராமநவமீத் திருவிழாவாக மாற்றுதல்

இவ்வாறாக விஷயங்கள் எல்லாம் நடந்து கொண்டு இருந்தன. 1912-ஆம் ஆண்டு வரை இவ்விழா படிப்படியாக முக்கியத்துவம் அடைந்து வந்து ஒரு மாறுதல் நிகழ்ந்தது. அந்த ஆண்டு திரு. கிருஷ்ணராவ் ஜாகேசுவர் பீஷ்மா (ஸாயி ஸகுணோபாசனா என்ற சிறு புத்தகத்தின் ஆசிரியர்), அமராவதியைச் சேர்ந்த தாதாஸாஹேப் காபர்டேயுடன் திருவிழாவிற்கு வந்து முந்திய தினம் தீக்ஷித் வாதாவில் தங்கியிருந்தார். அவர் தாழ்வாரத்தில் படுத்துக் கொண்டிருந்த போது திரு. லக்ஷ்மணராவ் என்ற காகாமஹாஜனி, மகுதிக்குப் பூஜை சாமான்களுடன் போய்க்கொண்டு இருந்தார். அப்போது பீஷ்மாவுக்கு ஒரு புது எண்ணம் தோன்றியது. அவரை (காகா) நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார். “கீர்டியில் ‘உருஸ்’ அல்லது ‘சந்தனத் திருவிழா’, ஸ்ரீராம நவமியன்று கொண்டாடப்படும் உண்மைக்கு ஏதோ ஒரு தெய்வ ஏற்பாடு இருக்கிறது. இந்துக்களுக்கு ஸ்ரீராம நவமி தினம் மிகவும் பிரியமானது. பின்னர் ஏன் இந்த நாளில் ஸ்ரீராம நவமிக் கொண்டாட்டத்தை ஆரம்பிக்கக்கூடாது?” காகா மஹாஜனி இக்கருத்தை விரும்பினார். பாபாவின் அனுமதியை இவ்விஷயத்தில் பெறுவது என முடிவு செய்யப்பட்டது. அத்திருவிழாவில் கீர்த்தனை செய்யும் கடவுளின் புகழைப் பாடும் ஹரிதாஸை (பாடகர்) எங்ஙனம் அடைவது என்பது முக்கிய கடினமான விஷயமாகும். ராமர் பிறந்ததைப் பற்றி தன்னுடைய பாடல்களான “ராம அக்யன்” தயாராய் இருப்பதாகவும், தானே இக்கீர்த்தனைகளைப் பாடுவதாகவும், பீஷ்மா கூறி இப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கண்டார். காகா மஹாஜனி, அப்போது ஹார்மோனியம் வாசிக்க வேண்டும். ராதாகிருஷ்ணமாயியால் தயாரிக்கப்பட்ட ‘சுண்ட்வடா’வை (சர்க்கரை கலந்த இஞ்சிப் பொடி) பிரசாதமாகப் பெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பின்பு அவர்கள் பாபாவின் அனுமதியைப் பெறுவதற்குச் சென்றனர். அங்கு நடந்து கொண்டிருந்த எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்த பாபா, “வாதாவில் என்ன நடந்துகொண்டிருந்தது” என்று மஹாஜனியிடம் வினவினார். குழப்பமடைந்த மஹாஜனி கேள்வியின் அர்த்தத்தை அறியமுடியாமல் அமைதியாக இருந்தார். பின்னர் பாபா,

பீஷ்மாவை, அவர் என்ன சொல்கிறார் என்று கேட்டார். ஸ்ரீராமநவமித் திருவிழா கொண்டாடுவதன் கருத்தை அவர் தெரிவித்துப் பாபாவின் அனுமதியைக் கோரினார். பாபாவும் உடனே அனுமதி கொடுத்தார். எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுற்று ஜெயந்தி விழாவிற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யத் தொடங்கினர். மறுநாள் மகுதி துணி ஜோடனை முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. ராதாகிருஷ்ணமாயியால் ஒரு தொட்டில் கொடுக்கப்பட்டது. பாபாவின் ஆசனத்தில் முன்னர் அது வைக்கப்பட்டு நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாயின. பீஷ்மா கீர்த்தனைக்காக முன்னால் எழுந்து நின்றார். மஹாஜனி ஹார்மோனியம் வாசித்தார். மஹாஜனியைக் கூப்பிடும்படி ஸாயி பாபா ஒரு ஆளை அனுப்பினார். பாபா நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு அனுமதிப்பாரா என ஐயம் கொண்டு அவர் (மஹாஜனி) போகத் தயங்கிக் கொண்டு இருந்தார். ஆனால் அவர் போன பின்பு பாபா அவரை என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்றும், தொட்டில் ஏன் அங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் கேட்டார். அவர் (மஹாஜனி) ஸ்ரீராமநவமித் திருவிழா துவங்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும், தொட்டில் அதற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் கூறினார். அப்பொழுது பாபா நிம்பாரிலிருந்து ஒரு மாலையை எடுத்து அதை அவர் கழுத்திலிட்டு, பீஷ்மாவுக்கு மற்றொரு மாலையை அனுப்பினார். கீர்த்தனை துவங்கியது. அது முடிவடைந்ததும், "ஸ்ரீராமருக்கு ஜெயம்" என்ற கோஷம் வானைப் பிளந்தது. குலால் என்ற சிகப்புப் பொடி வாத்திய கோஷத்திடையே சுற்றிலும் தூவப்பட்டது. எல்லோரும் பெரு மகிழ்ச்சியுற்றிருக்கையில் ஒரு கர்ஜனை கேட்டது. கண்டபடி தூவப்பட்ட சிகப்புப் பொடியானது பாபாவின் கண்களுக்குள் சென்றுவிட்டது. பாபா கோபாவேசம் அடைந்து, பெருங்குரலில் திட்டவும், கடிந்து கொள்ளவும் ஆரம்பித்தார். இக்காட்சியால் மக்கள் பீதியடைந்து ஓட ஆரம்பித்தார்கள். பாபாவை நன்கு அறிந்த அவருடைய நெருங்கிய பக்தர்கள் பாபாவின் கடிந்துரைகளையும், திட்டல்களையும் வேஷமிடப்பட்ட ஆசீர்வாதங்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டனர். ஸ்ரீராமர் அவதரித்ததும், இராவணனையும், அஹங்காரம், கெட்ட எண்ணங்கள் முதலிய அவனுடைய

அரக்கர்களையும் கொல்வதற்காக, பாபா கடுமையான கோபாவேசம் அடைந்ததும் முறையே என அவர்கள் நினைத்தனர். மேலும் சீரடியில் ஏதாவது ஒரு புதிய வேலை ஆரம்பிக்கப்படுமானால், பாபா கடுமையான கோபம் கொள்வது வழக்கம். எனவே அவர்கள் அமைதியாய் இருந்தார்கள். பாபா, தமது தொட்டிலை உடைத்து விடுவார் என்று ராதாகிருஷ்ணமாயி பயந்துபோய் மஹாஜனியிடம் தொட்டிலை எடுத்து வந்துவிடும்படி கூறினாள். அவர் சென்று தொட்டிலைத் தளர்த்தி கழற்றப்போன சமயம் பாபா, அவரிடம் சென்று, தொட்டிலை அகற்ற வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார். பின்னர் சற்று நேரத்தில் பாபா சாந்தமடைந்தார். பின்பு மஹாபூஜை, ஆரத்தி உள்ளிட்ட அந்நாளைய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் நிறைவேறின. பிறகு திரு. மஹாஜனி, பாபாவிடம் தொட்டிலை அப்புறப்படுத்த அனுமதி கேட்டார். இன்னும் விழா முடிய வில்லை எனக்கூறி பாபா மறுத்துவிட்டார். அடுத்த நாள் கீர்த்தனையும் கோபால் காலா விழாவும் நடைபெற்றன. (கீர்த்தனைக்குப் பிறகு தயிரும், பொரி அரிசியும் கலந்த ஓர் மண் பாளை உடைப்பதற்காகத் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும், கிருஷ்ண பரமாத்மா தன் நண்பர்களான கோபாலர்களுக்குச் செய்ததை யொப்ப, அதனுள் இருப்பவை எல்லோருக்கும் பகிர்ந்து அளிக்கப்படும்) அதன் பின்னரே பாபா, தொட்டிலை அப்புறப்படுத்த அனுமதித்தார். இவ்வாறாக ஸ்ரீராம நவமித் திருவிழா நடைபெற்றுக் கொண்டு இருக்கையில், பகலில் இரண்டு கொடி ஊர்வலமும், இரவில் சந்தனக்கூடு ஊர்வலமும் வழக்கமான கோலா கலத்துடனும், அனைவரின் ஆரவாரத்துடனும் நல்ல முறையில் நடைபெற்றன. இத்தருணத்திலிருந்து "பாபாவின் உருஸ்" விழாவானது, ஸ்ரீராம நவமித் திருவிழாவாக மாற்றப்பட்டது.

அடுத்த ஆண்டிலிருந்து (1913) ஸ்ரீராம நவமியின் நிகழ்ச்சிகள் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தன. ராதாகிருஷ்ணமாயி, முதல் சைத்ராவிலிருந்து, நாம ஸப்தம் (இறைவனது புகழைத் தொடர்ந்து ஏழு நாட்களுக்குப் பாடிக் கொண்டிருப்பது) ஆரம்பித்தாள். எல்லோரும் முறைவைத்துப் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். அவளும் சில நாட்கள் அதிகாலையில் கலந்து கொண்டாள். நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ராம நவமி கொண்டாடப் படுவதால் ஹரிதாஸை

(பாடகர்) பெறும் கஷ்டமானது மீண்டும் உணரப்பட்டது. ஆனால் விழாவிற்கு ஐந்து அல்லது ஆறு நாட்களுக்குமுன் நவீன துகாராம் என்றறியப்பட்ட "பாலபுவா மாலி"யைத் தற்செயலாக மஹாஜனி சந்தித்தார். அவரை அவ்வாண்டு கீர்த்தனை புரியச் செய்தார். அடுத்த ஆண்டு (1914) ஸாதாரா ஜில்லா, பிர்ஹாட்ஸித்த கவடே நகரைச் சேர்ந்த பாலபுவா ஸாதார்கர் என்பவர் தமது நகரில் பிளேக் பரவியிருந்த காரணத்தால் அங்கு "ஹரிதாஸாக" (பாடகர்) இயங்க முடிய வில்லை. எனவே, ஷீர்டிக்கு வந்து, காகா ஸாஹேப் மூலம் பெற்ற அனுமதியுடன் கீர்த்தனை செய்தார். அவரது முயற்சிக்குப் போதுமான அளவு சன்மானம் கொடுக்கப்பட்டது. முடிவாக ஒவ்வோர் ஆண்டும் புதிய "ஹரிதாஸ்" ஒருவர் கிடைக்கப் பெறும் சிரமத்தை 1914-லிருந்து தாஸ்கணு மஹாராஜை இப்பணியில் ஸாயிபாபா நிரந்தரமாக நியமித்ததன் மூலம் தீர்த்தார். அந்நாளிலிருந்து தற்போது வரைக்கும் அவ்வேலையைத் தாஸ்கணு வெற்றிகரமாயும், சிறப்பான முறையிலும் நிறைவேற்றி வருகிறார்.

1912-ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் திரு விழா படிப்படியாக வளரத் தொடங்கியது. சித்திரை 8-ஆம் தேதியிலிருந்து 12-ஆம் தேதிவரை ஷீர்டி, தேன் கூட்டைப் போல் மக்கள் திரள் அதிகமாகக் காட்சியளித்தது. கடைகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. மல்யுத்தப் போட்டிகளில் புகழ்பெற்ற மல்யுத்த வீரர்கள் பங்கு எடுத்துக் கொண்டனர். முன்னைவிடப் பெரிய அளவில் ஏழைகளுக்கு உணவு அளிக்கப்பட்டது. ராதாகிருஷ்ண மாயியின் பேருழைப்பு, சீர்டியை ஒரு சமஸ்தானமாக்கியது. அதற்குத் தேவையான பொருள்கள் சேர்க்கப்பட்டன. ஓர் அழகான குதிரை, ஒரு பல்லக்கு, ஒரு ரதம், பல வெள்ளிப் பொருள்கள், பாத்திரங்கள், பானைகள், வாளிகள், படங்கள், முகம் பார்க்கும் கண்ணாடிகள் முதலியவை அன்பளிக்கப்பட்டன. இங்ஙனம் தமக்காக உள்ள பொருள்கள் எல்லாம் ஏராளமாக அதிகரித்த போதிலும் ஸாயிபாபா அவைகளை எல்லாம் மதிக்காது, தமது எளிமையை முன்போலவே பாதுகாத்து வந்தார். இரண்டு ஊர்வலங்களிலும் இந்துக்களும், முகமதியர்களும் ஒன்றாக வேலை செய்து வந்தும் அவர்களிடையே இதுவரை எவ்விதச் சச்சரவோ, இடையூறோ இருந்ததேயில்லை. ஆரம்பத்தில் ஐயாயிரம் முதல்

ஏழாயிரம் மக்கள் வரை கூடுவது வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் அவ்வெண்ணிக்கை சில ஆண்டுகளில் எழுபத்தைந்தாயிரமாக அதிகரித்தது. எனினும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க விதத்தில் எவ்விதத் தொத்து வியாதியோ, கலகமோ கடந்த பல ஆண்டுகளாக ஏற்பட்டதேயில்லை.

மகுதி ரீப்பேர்கள்

கோபால் ராவ் குண்டிற்கு மற்றொரு முக்கிய எண்ணமும் உதித்தது. உருஸ் அல்லது சந்தனக்கூடு விழாவை அவர் தொடங்கியதைப் போன்றே, மகுதியைத் தாம் ஒழுங்குப் படுத்த வேண்டும் என எண்ணினார். எனவே பழுது பார்க்கக் கற்களைச் சேகரித்து அதன் பக்கங்களைச் சமப்படுத்தவும் செய்தார். ஆனால் இப்பணி அவருக்கு அளிக்கப்பட்டதல்ல. இது நானா ஸாஹேப் சாந்தோர்க்கருக்கும், தாழ்வாரத்தின் வேலை காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்திற்கும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் முதலில் பாபா, இவ்வேலைகளைச் செய்ய அவர்களுக்கு அனுமதியளிக்க மனமில்லாதவராய் இருந்தார். ஆனால் மஹால்ஸாபதி என்ற உள்ளூர் அடியவரின் குறுக்கீட்டினால் அவர்களுக்கு அனுமதி கிடைத்தது. மகுதியில் ஒரே இரவில் தாழ்வாரப்பணி முற்றுப் பெற்றதும், பாபா தமது வழக்கமான ஆசனமான சாக்குத் துண்டை விட்டொழித்து தாம் அமர்வதற்கென ஒரு சிறு ஆசனம் அமைத்துக் கொண்டார். 1911-இல் சபா மண்டபமும் பெரும் உழைப்புடனும் கடின முயற்சியுடனும் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டது. மகுதிக்கு முன்னால் இருந்த திறந்தவெளியானது, சிறியதாகவும் அசௌகரியமுள்ளதாகவும் இருந்தது. காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் அதை விசாலப்படுத்தி அதற்கு மேல் கூரைபோட விரும்பினார். பெருஞ்செலவில் இரும்புத் தூண்கள், கம்பங்கள், துணிகள் முதலியவற்றை வரவழைத்து வேலையை ஆரம்பித்தார். இரவில் எல்லா அடியவர்களும் கடினமாக உழைத்து, கம்பங்களை ஊன்றினார்கள். ஆனால் மறுநாள் காலை ஸாயிபாபா சாவடியிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது எல்லாவற்றையும் வேருடன் பிடுங்கி வெளியே எறிந்தார். ஒருமுறை இவ்வாறு நிகழ்ந்தது. அவர் மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஒரு கம்பத்தை ஒரு கையில் பிடித்துக் கொண்டு அதை அசைத்து வெளியே எடுக்க ஆரம்பித்து. மற்றொரு கையால் தாத்யா பாடலின் கழுத்தைப் பற்றினார். தாத்யாவின் முண்டாசை வலிந்து பற்றி இழுத்து ஒரு நெருப்புக்

குச்சியைக் கொளுத்தி அதைப் பற்ற வைத்துக் குழியில் தூக்கி எறிந்தார். அச்சமயத்தில் பாபாவின் கண்கள் எரியும் நெருப்புத் துண்டம் போலிருந்தன. ஒருவருக்கும் அவரைப் பார்க்கத் தைரியமில்லை. எல்லோரும் பயங்கரமாக அஞ்சினார்கள். பாபா, தமது பையிலிருந்து ஒரு ரூபாயை எடுத்து, அதை ஒரு புனித நிகழ்ச்சியின் நிவேதனம் போல் அங்கே விட்டெறிந்தார். தாத்யாவும் மிகவும் பயந்து போனார். யாருக்கும் தாத்யாவுக்கு என்ன நிகழப் போகிறது என்பது தெரியாது. ஒருவருக்கும் தலையிடத் தைரியமும் இல்லை. பாபாவின் குஷ்டரோகி அடியவனான பாகோஜி சிந்தே என்பவன் கொஞ்சம் முன்னேறத் துணிந்தான். ஆனால் அவன் பாபாவால் தள்ளப்பட்டான். மாதவ்ராவுக்கும் அதைப் போன்ற மரியாதையே கிடைத்தது. அவர் கற்களால் அடிக்கப் பட்டார். ஆனால் சிறிது நேரத்திற்குப் பின் பாபாவின் கோபம் தணிந்து குளிர்ந்தது. கடைக்காரனிடம் ஆள் அனுப்பி பூவேலை செய்த ஒரு முண்டாக வாங்கி வரச் செய்து, தாத்யாவுக்கு ஒரு சிறப்பான கௌரவம் செய்வதைப் போல் தாமே அவர் தலையில் கட்டிவிட்டார். பாபாவின் இவ்வினோத குணத்தைக் கண்டு எல்லோரும் ஆச்சர்யத்தால் தாக்கப்பட்டனர். அவ்வளவு வேகமாகப் பாபாவைக் கோபமடையச் செய்தது எது? தாத்யா பாடலுக்கு உதை கொடுக்கும்படி செய்தது எது? அவரது கோபம் அடுத்த வினாடியே தணிந்தது எப்படி? என்பதை அவர்கள் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை. சில வேளைகளில் பாபா மிகவும் அமைதியாகவும், மௌனமாகவும் இருந்தார். இனிமையான விஷயங்களை அன்புடன் பேசினார். பின்னர் உடனே சின்னப் பொய்க் காரணம் இருந்தோ இல்லாமலோ கோபாவேசம் அடைந்தார். அத்தகைய பல சம்பவங்களை இங்கே கூறலாம். ஆனால் எனக்கு எதைச் சொல்வது எதைவிடுவது என்று தெரியவில்லை. எனவே அவைகளை எனக்கு தோன்றிய போது கூறுகிறேன்.

அடுத்த அத்தியாயத்தில், பாபா ஒரு முகமதியரா, இந்துவா என்னும் வினா எடுத்துக் கொள்ளப்படும். அவரின் யோகப் பயிற்சி சக்தி மற்றும் பல விஷயங்களும் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.